

METRALLA

Carrer de Tallers, 18.

Barcelona, 12 Novembre de 1910

5 céntims

"METRALLA" AL DR. ROBERT

en la inauguració de son monument

LA NOSTRA FULLA

Sortim avui al carrer ab les quatre barres catalanes, com en aquells anys-rats temps en que no més hi havia catalanistes d'una mena: catalanistes catalanistes.

Volem que á l'acte de l'inauguració s'hi vegi ab profusió la nostra ensenya pera que ella patentisi á qui'n dubti que l'inauguració del monument al doctor Robert es una festa catalana y catalanista.

La prohibició del Sr. Governador haurá pogut fer disminuir el nombre de banderes que havien de venir á rendir homenatge al gran home y en aquets moments nosaltres ens felicitem d'haver tingut la pensada de resucitar una vella costum. Ara les banderes, les ensenyes de la Patria no's comptaran pels centenars d'entitats que hi assistiran. Ara's comptaran pel nombre de mils catalans que l'ostentarán en son pit.

Que tothom les vegi, ciutadans les quatre barres!!

Elles seran com energie crit de ¡¡Visca Catalunya!!

JOAN LLORENS

El Doctor Robert y l'unió dels cataláns

El moviment catalanista, á pesar d'obstacles, casi insuperables, ha arribat ja á un gran desenrotlló, més, pera que representi una verdadera forsa, quan tinguin que resoldres els grans problemes que tenim plantejats á Espanya, gracies á l'ineptitut dels partits politics, que desde llars anys venen turnant en el poder, s'ha de vigorisar encare molt més. Una major energia en l'acció, solament podrá conseguirse ab la suma de tots els elements afins, que senten ab intensitat l'amor á Catalunya, posposant an aquest afecte tot lo demás. En lo substancial tots tenim d'agruparnos al voltant d'una mateixa bandera, fent si es necessari, el sacrifici de les nostres simpaties personals.

L'enemic que tenim de combatre no es tant feble com alguns se pensen, més podrá ser vensut ab la nostra tenacitat y la nostra unió. L'actual moviment catalá es un sentiment patriótic més que una vulgar cuestió política, y per lo tant, hi caben totes les persones de bona voluntat que senten batre en son pit l'afecte á la nostra bella terra. L'acció, per el prompte té de ser aunada pera que no resulti esteril y la paraula Germa-

nor ho sintetisa tot. A Catalunya sols hi té d'haver dos bandos; catalanistes y no catalanistes, pero ls primers han d'anar á la una, en apretades rengleres y no separats per la discordia.

Si tots ens penetrem d'aquesta imperiosa necessitat, anirem endavant: si caminem dividits, el triomf será més pausat y donarem forsa als nostres contraris, als de aquí y als de fora d'aquí perque tindran empenyo en formentar les nostres discordies.

BARTOMEU ROBERT

(1 de Mars de 1902.)

Históric

Era al vell pati de l'hospital de la Santa Creu.

Una munió d'estudiants clamaven d'indignació.

Desde un diari de la localitat, un aventurer arribat de fresc, acabava de llensar damunt l'honra immaculada del Dr. Robert, un grapat de llot recullit segurament en el fons dels reptils.

Entre'ls estudiants, que idolatraven al malaguanyat patrici, no solament com á mestre, sino casi com á un pare s'iniciá l'idea d'organisar una manifestació de protesta contra les vileses que del *azadon* de l'aventurer havian sortit.

Se cremaren periodics y á les parets d'aquella santa casa s'hi estamparen curtes pero expressives protestes.

Entre tant arribaren estudiants d'altres facultats desilijosos d'unir la seva veu á la veu de protesta dels estudiants de medicina.

Tot d'una, se sentiren veus d'ara, *are ve*.

Efectivament, per la porta del carrer del Carme, entrava'l Dr. Robert.

La seva esbelta y senyorivola figura fou rodejada en un instant per una multitud plena de juvenesa y d'entusiasme y odi á la vegada.

Aquella testa venerable aixecantse en mitg de tants deixebles, rememorava la figura de Jesús rodejat del poble de Judea.

Els aplaudiments, els visques, les aclamacions resonaven per l'espai.

El gran ciutadá, ab un somriure dols y apacible, pagava als seus estimats deixebles aquella manifestació de franca estima.

Tot de cop se senti un atronador *mori en...* Y aquí'l nom de l'aventurer, del villá, del difamador...

Fou aleshores que'ls llabis d'En Robert se despleglaren energicament y desde'l peu de les escales que conduïxen á les sales dels pacients, ab un gest ple de noblesa, exclamá: *No, deixebles, meus; aixó, no; que no mori ningú.*

Y com els demás dies enfilá escales amunt á portar remei y consol als afligits, y á sadollar de ciencia an aquell jove que avui'l plora y anyora.

PELEGRÍ LLANGORT

En Robert íntim

¡Quin home!, ¡quin home més gran!, y si l'haguessiu conegut d'aprop, de dintre, entre amics y lluny de la ciutat, á Capua (com ell deia al parlar de Camprodon), quina senzillesa més agra-dosa per lo infantil y espontánea. Tot li agradava! Com s'entusiasmava en les excursions cap á Molló y al Vernet! Com reclutava amics pera fer comedia al teatre de Camprodon, y que bé que trepitjava les taules!

Actor serio ó cómic de sainet s'entomollava á tots els gèneros. Jo l'admirava en el seu paper de general en aquella pessa «De potencia á potencia» tant com l'admirava en la capsalera de un lliet fent de doctor.

També sabia riure y reia de cor, esclatant en fortes rialles al sentir rondalles de sobretaula.

També tenia frases. Un dia li vaig preguntar, ja fa anys, si era cert que en Vidal y Ribas li havia regalat un *solar* al costat del xalet que á Camprodon posseïa l'acabat y simpático drogista.

—Si es cert; es un hermós *terreno* —me contestá.

—¿Per ferhi vosté un palau d'estiu?

—No —replicá mitg somrient— per ara'l dedico á una cosa que m'agrada més que un xalet.

—¿Un casino? ¿Una clinica rural?

—¡Ca home!, res d'aixó. Hi he plantat patates.

Era afalagador y complascent, fins á lo impossible. «No se dir *que no*. M'inviten á tot arreu, me criden de lluny per consultes, m'exigeixen articles pera periódics. No'm queda temps pera res, y tant me pregunuen, que á la fi cedeixo. Si jo fos dona, m'hauria de prometre ab tots els que'm sollicitessin.»

Un dia á l'acabar una junta en casa de pocs rals, me digué:

—¿Que'ls cobra vosté?

—Jo, no. Fa anys que ls visito per *amor al arte*; pero aixó no resa ab vosté.

—Jo sé que ab angunies y treballs han buscat alguna cosa per no quedar malament ab vosté.

—Doncs diguils de part meva que no'm fassin fer un paper de bestia fera.

—¿De bestia fera?

—Sí, d'aquell *lleó de la fabula*, que s'ho quedava tot per ell.

Aquella pobre familia de jornalers li varen pagar la frase ab llágrimas de agra-himent, acompanyantlo fins al carrer tot fent discursos de circumstancies.

—Prou—digué en Robert.—Cuideuse del malalt, que de mí no n'hau de fer res més per avui.

La música l'emocionava de valent. Va fer la peregrinació á Bayreuth com *amateur* de veres.

Contrastant ab aquestes devocions pel gran Art, ¿mai dirien que l'entusiasmava?... Els *clowns* de circo ecuestre.

¿Que's pensa que té poc mérit aixó de fer riure á tot un públic de nois y de homes grans ab una sola ganyota, ó una tonta cabriola, ó una escena bufa ben triada? Y aixó ho deia ab serietat.

No son pallassos; son homes de gran talent. Qui sab moure'ls sentiments alegres en un cor trist de tota una massa d'espectadors, té per mi tant mérit com l'orador que fa plorar tot un auditori. ó un patrici que arrastra ab l'exemple y la paraula tot un poble á la bullanga. Els tinc enveja com la tinc á Massini y á Gayerre. ¡si jo tingués veu de tenor no faria pas de metge! Aixó ho deia ab menys serietat.

¿Son debilitats de gran home aquestes confessions? Crec que no. Son senzillament manifestacions d'amor á la felicitat humana.

Ell creia que tant bó dona á l'ànima salvar la vida d'un malalt, com consolarli la pena, com ferlo riure perque oblidí les cabories, com ferlo gosar sentint áries y melodies.

LLUIS SUÑÉ Y MOLIST

OFRENA

A l'ofrenar avui METRALLA aquesta humil fulla al gran ciutadá D. Bartomeu Robert com á admiració als alts exemples que de patriotisme y de ciutadania doná'l plorat patrici al nostre poble, voldriem, y per aquest fi treballem, que tots els catalans, moguts per les aspiracions nacionalistes, deixessin al peu del seu monument totes les seves petites rancunies, totes les diferencies que avui ens tenen dividits, juramentantnos al mateix temps pera treballar units y compactes en totes aquelles qüestions que á la llibertat y benestar de Catalunya afecten.

La diada de demá ha d'esser un dia de goig per la Patria y podria també esser una fita gloriosa pel pervindre de Catalunya.

Al voltant del monument, bella obra en la cual l'eminent escultor senyor Llimona'ns hi mostra la seva maravellosa potencialitat artistica, s'hi aplegaran els elements nacionalistes dits de l'esquerra y de la dreta.

Hi anireu, companys de l'un cantó y de l'altre pera fer vot de prosseguir en els odís que us porteu?

La memoria de les prediques del gran home, ¿no fará moure'ls vostres brassos pera unirvos en estreta abra-sada que acabi la gens patriótiques divisions que maten la Patria?

L'unió entre tots seria'l mes gran homenatge que podriem tributarli al gran patrici, perque l'unió nostra vol dir el triomf de la Patria, vol dir convertir en realitats les aspiracions que al cor portava'l gran patriota y an aquest, el dia de l'inauguració del monument que li hem fet pera perpetuar la seva memoria, devem donarli la seguretat de que farem triomfar la Patria, d'ell tant estimada.

Completeulo, doncs, catalans, l'homenatge al gran Robert.

Honrem y seguim son testament.

Unimnos contra l'enemic comú de dreta y esquerra.

Que l'acte de demá no sigui com un repos que'ns prenguessim en les nostres lliures, sino el pacte ferm, indestructible de posar á Catalunya en possessió de la seva autonomia.

Imp. ABADAL-Tallers, 18, Barcelona